Tak for i torsdags!
En livsklog mand sagde engang: ”Lykke varer ikke ved. Det gør ulykke heller ikke”. Det er kloge ord at leve efter, det er kloge ord at huske. Både når det går godt, og når det går mindre godt.
Der var i torsdags nogle journalister, der spurgte meget til, om ikke vi var triste, om ikke vi var kede af det, nu hvor ”blå blok” gik tilbage og vores indflydelse forsvinder.
Altså kære venner, Dansk Folkepartis indflydelse "forsvinder ikke”, og vi er ikke triste! Vi er grund-glade! Og vi smøger ærmerne op og giver Helle Thorning- Schmidts mærkelige sammenrend af en regering kamp til stregen!
En regering med et parlamentarisk grundlag, der består af et dusin revolutions-romantikere, der støtter terrorisme, vold og et ”klasseløst kommunistisk samfund”, skal få så megen opposition fra Dansk Folkeparti, at den aldrig havde ønsket sig at blive regering!
Men vi venter lige til på mandag, for her i weekenden skal vi fornøje os sammen.
Endnu engang snød Dansk Folkeparti meningsmålingerne. Dagen før valget i torsdags viste det vægtede gennemsnit af de fire mest seriøse meningsmålinger, at Dansk Folkeparti ville få 11,5 procent af stemmerne.
Det fik vi ikke. Vi fik 12,3 procent.
Jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at det er lige, hvad jeg ønskede mig. Selvfølgelig er det ikke det.
Jeg havde da gerne set, at vi gik frem og ikke tilbage.
At vi igen bare fortsatte tendensen siden 1995, evig fremgang for Dansk Folkeparti.
Men jeg har da også vidst, givetvis ligesom jer, at der er intet, der bare bliver ved at gå fremad og opad.
Livet er opture og nedture, og sådan er det også i politik. Vi er bare i Dansk Folkeparti så unge, kun 16 år, og så forvænte, at vi kun har prøvet én retning: fremad og opad.
Det har været rigtig rart. Men man kan måske også blive for vant til det?
I torsdags nappede vi så lige et valg med et vælger-rap over fingrene, og det gør vi med både godt humør og uden klynk.
Jeg har dog ikke tænkt mig, at det skal blive en vane.
Danskerne har ikke ved dette valg syntes, at vi skulle belønnes med fremgang.
Hvis der er noget, jeg respekterer her i verden, så er det folket og det danske folks valg.

Og I har forhåbentligt bemærket, at Dansk Folkeparti fortsat er Danmarks tredjestørste parti, kun overgået af Venstre og Socialdemokratiet.
Og - I må også gerne bide mærke i, at der er meget langt ned til det fjerdestørste parti!
Men vi har i torsdags fået et svirp for at være for tæt knyttede til en regering bestående at et Venstre på slingrekurs og et Konservativt parti, der ikke kunne andet end at sige ”topskatte, topskatte, topskatte” i forening med ordet "lettelse”.
Et konservativt parti, som i øvrigt har smidt alt, hvad der minder om konservative dyder og værdier på porten og erstattet det af noget radikalt light.
Intet under, at vælgerne har spurgt sig selv om, hvad i alverden de skal med et parti, der kun er konservativt af navn og ikke, på nogen måde, af gavn. Vælgerne har sendt partiet til tælling med under fem procent af stemmerne.
Siden Lene Espersens sidste Landsråd for et år siden, har menuen hos De Konservative stået på bank til Dansk Folkeparti, og Lars Barfoed har som ny formand forfinet disciplinen.
De Konservatives undsigelse af 10 års samarbejde to dage inde i valgkampen, og deres forgæves leflen for en eller anden udefinerbar såkaldt ”borgerlig anstændighed” - i mine øjne en omgang radikal light - har sendt partiet ned i bunden som det mindste politiske parti.
Enhedslistens revolutionsgardister er nu 50 procent større end De Konservative.
Hvis ikke det var så tragisk, så var det jo komisk.
De Konservatives vælgere er marcheret direkte over til de rigtige Radikale.
Hvorfor dog blive hos nogle kopier, når man kan gå over midten og få den ægte vare hos Margrethe Vestager?
Den nedsmeltning kostede i al sin gribende enkelthed en blå valgsejr og Lars Løkke Rasmussen statsministerposten.
Det må de Konservative ligge og rode med.
Jeg kan også godt forstå, hvis nogle af vore vælgere måske har syntes, at vi var lige lovlig flinke ved et parti, der uophørligt langede ud efter os. Vi har løbende vurderet, hvad der var bedst. Men jeg tager kritikken til mig.
Og fra på mandag er Dansk Folkeparti i arbejdstøjet. Vi er de nye frie fugle!
Valget er nemlig faldet så ganske fantastisk ud, at medmindre Hele Thorning-

Schmidt vil lave al sin politik med Enhedslistens brogede skare af terrorsympatisører, aktivister og betonkommunister, så skal hun henvende sig til enten Venstre eller Dansk Folkeparti.

Den nye regering skal blot være opmærksom på tre ting:

- Dansk Folkeparti bidrager IKKE til Helle Thorning-Schmidts plan om at det ”skal være dyrere at være dansker!
- Dansk Folkeparti bidrager IKKE til vilde projekter, hvor pengene ikke findes først!
- Dansk Folkeparti står ved de aftaler, vi har indgået, overfor dem, vi har indgået dem med! Vi handler ikke med vores hæderlighed og med vores troværdighed!

Hvis det er forstået og accepteret af den regering, Thorning-Schmidt i disse timer døjer med at stable på benene, så er det bestemt min hensigt at være konstruktiv.

Jeg tror ikke, danskerne har givet os 22 mandater for at vi skal sidde og surmule ovre i et hjørne, alt i mens S og SF kører landet i sænk økonomisk, Vestager åbner grænserne for mere EU og flere udlændinge og Johanne Smith-Nielsen står og råber på Sovjetlignende nationalisering af alt fra banker til Mærsk.

Jeg tror, danskerne har givet Dansk Folkeparti 22 mandater for at vi skal bruge dem.

Og det vil vi gøre.

Lur mig, om ikke Helle Thorning-Schmidt får brug for både os og Venstre. Snarere, end hun tror det!

Så meget om valget

Velkommen til Dansk Folkepartis 16. Årsmøde. Det er fantastisk.

Ikke mange, om nogen, udenfor vores egen den gang lille kreds levnede os en chance. Faktisk mente flere, at da vi stiftede Dansk Folkeparti den dag i oktober 1996 - i et andet århundrede - var det både min og mine få, gode kollegers svanesang.

Og nu synger Dansk Folkeparti her i dag på vort 16. Årsmøde.

Vi synger af hjertets lyst, vi synger højt, og vi synger stolt!

Vores sang er der ikke megen svanesang over.

Vores sang er den danske sang, den unge blonde piges, mændenes og de raske svendes sang.

Det er sangen om, hvorfra vores verden går, hvor vi har hjemme.

Det er sangen om Danmark, danskerne og danske værdier.

Om håb og kærlighed, om de fagre kyster, om bøgen, der spejler sig, om Jylland

mellem tvende have, om Furesøens vande, om poesien og om livslyst, virketrang og optimisme.
Det er sangen.. om Dansk Folkeparti!
Jeg håber, I nyder at være her, at I har set frem til dagene med fællesskabet.
Det har jeg. Jeg ved godt, at jeg siger det hvert år. Men jeg mener det også hvert år.
En kærlighedserklæring kan jo heller ikke siges for tit, hvis man mener den, vel?
De her to årlige dage, hvor vi samles, bekræfter mig i, at vores fællesskab er noget særligt.
Vi kan både diskutere og danse, sætte politiske hegnspæle og knytte nye venskaber.
Jeg har for eksempel hørt fra flere af rygerne her, at det, at de lige skal en tur udenfor i det store rygerum med skyer foroven gør, at de derude møder mennesker, de ellers næppe ville have mødt og talt med. Vi er jo næsten 1000, og man taler ikke med alle.
Men rygernes fællesskab i den friske luft giver dem nye input og knytter nye forbindelser.
Og det er jo også, hvad et Årsmøde er. Foruden at være sammen om vores fælles sag, vores fælles parti, så er det også at mødes med partivenner fra andre dele af landet, man måske kender, men ikke så ofte taler med. Og så altså at møde nye mennesker, som man kan berige eller blive beriget af.
Vi er her for det samme, og vi bliver sjældent mere uvenner, end at en god snak om det, måske henover en øl eller en kande kaffe, løser kurren på tråden op.
Dét kan jeg godt lide. Den atmosfære trives jeg i. Og jeg kan godt sige det ligeud: Jeg er stolt af at have været med til at skabe det, glad for at være en del af det.
Mange af os er her for femte, tiende eller sekstende gang.
Men en ganske særlig velkomst til jer, der er her for første, måske anden gang.
Vi er glade for, at I er her. Og jeg håber, I får det så tilpas fornøjeligt, at I vælger at komme igen.
Velkommen også til vore svenske gæster fran hinsidan. Må I få en trevlig weekend her.
And a warm welcome also to our guests from The United States. We are pleased you're here, and we are happy to call our Nation a proud friend of the USA.
Sidst, men bestemt ikke mindst, velkommen til jer fra den samlede danske verdenspresse.
Man tør jo ikke overse jer...

Er I trætte? Tre ugers valgkamp sætter sine spor, også på et pressekorps.
Det er jo blevet en lille tradition, at jeg lige sender jer en særlig hilsen. Måske med et drys malurt.
Men det er venligt ment.
I kan holde til det.
Jeg kender godt nok en, der siger, at politikere og journalister i hans øjne er jordens mest elendige mennesker til at modtage kritik.
Jeg tror nok, han mest mener politikere. Han er selv journalist.
Nogen skal jo sige det til jer, og i dag er det så mig, og må jeg indlede med de ord, som i den grad er blevet tyndslidt af en anden partileder, som vist får sin sag for i den kommende tid.
Undskyld mig.
"Undskyld mig, men.” siger han i et væk, og man ved faktisk ikke helt, hvad det er, man skal undskylde ham for hele tiden.
Man sidder jo bare og tænker, at han skulle ta’ at tage sig lidt sammen, ham Søvndal!
Jeg føler et behov for at sige til jer i pressen, at jeg oprigtigt synes, der har været for meget ”change” og for lidt akkuratesse i jeres dækning.
Jeg brokker mig ikke på egne eller Dansk Folkepartis vegne, så glem alt om at vi er stødt på manchetterne, sure eller ofre for noget-som-helst.
Offerrollen overlader vi til andre.
Jeg har i denne valgkamp, ja faktisk nok i de seneste par år, oplevet, at I, nogle mere end andre, som lemminger har besluttet jer for, hvad der er interessant - og særligt, hvad der ikke er interessant.
Det har betydet halve historier, halve sandheder og hele løgne. Fakta-tjeks med tolkninger - og manglende, oplagte Fakta-tjeks. Det har betydet uimodsagte enetaler og mikrofonholderi.
Jeg mindes jo foråret og sommeren 2007, hvor medierne gik helt grassat og nærmest lå på maven for Naser Khader og hans nye parti. Dét var pinligt, og det kaldte da heldigvis også på selvransagelse flere steder efterfølgende, ved jeg.
Selvransagelse er sundt, også for medierne. Vi gør det meget i Dansk Folkeparti, også efter dette valg.
Det der change-syndrom, jeg har kunnet mærke, har også betydet, at mens nogle i medierne elsker at brokke sig over og i timevis diskutere, hvad man dog stiller op med

alle de der spindoktorer, pressechefer og pressetjenester, så lader man sig villigt spinne ind i de besynderligste historier.
Jeg oplevede f.eks., at da Villy Søvndal af grunde, jeg endnu ikke har forstået, i valgkampen rodede sig ud i et måske-opgør med dansk udlændingepolitik, og kom så gevaldigt galt af sted med det, så søsatte han et gennemført bøvet presse-stunt på socialområdet med 7 samarbejdspunker med Dansk Folkepart.
Det samme Dansk Folkeparti, som han næsten ikke kan holde ud. Så slemt er det for ham, at vi findes, at hans charmebøf-facade jævnt hen krakelerer, når vi er i samme rum.
Det var spin fra Grønspættebogens side 1.
Ups - det der udlændingepolitik, det spiller ikke helt, så må jeg hellere tale om noget andet. Bum, bum, bum - jeg inviterer Dansk Folkeparti til samarbejde om noget helt andet.
Helt håbløst, Men så taler vi da om noget andet!
Og vupti stod den danske verdenspresse ved min dør og spurgte løs om ”Søvndals fremstrakte hånd”.
Hallo! Det var da for nemt at gennemskue. Også for jer.
Så kom ikke og sig, at det er spindoktorer, pressechefer og partier, der er problemet. Det er da jer selv, der hopper på alskens limpinde.
Og i stedet for bruge tiden på at finde de der 12 minutter, de manglende milliarder, hullerne i udlændinge-hegnet og afdække det voldsomme genbrug af tobaksafgifter og millionærskatter som finansieringskilde til alt mellem himmel og jord i den røde plan.
Det kan I bare lade være med!
Lad nu være med at blive fornærmede og skrive, at en bitter Pia skælder ud på pressen.
Jeg er ikke bitter, og jeg skælder ikke ud. Jeg er grund-glad!
Men I trænger til, at nogen siger det direkte til jer.
Og som jeg har sagt adskillige gange: Hvis ikke jeg var blevet politiker, var jeg blevet journalist. Jeg er faktisk ret god til at stave. Så pas bare på! Jeg kan nå det endnu.
Velkommen til vores Årsmøde.
2011 har været et ekstremt udfordrende år. Det har faktisk tiden lige siden vort sidste Årsmøde.

I husker måske, at vi kort forinden Årsmødet sidste år stillede krav om at få undersøgt, hvor dyrt det i grunden er med den ikke-vestlige indvandring til Danmark. Det skabte stor ballade og opstandelse.

Vi ved, at Danmark de seneste ti år har sparet mindst fem milliarder kroner om året som følge af den stramme udlændinge-politik, vi har ført.

Ægte velfærd kræver god integration

Det danske velfærdssamfund er under pres i disse år. Det skyldes ikke mindst den krise, som verden blev kastet ud i efter det økonomiske sammenbrud i 2008 og den efterfølgende gældskrise, som ikke mindst har ramt en række sydeuropæiske lande hårdt, herunder især Grækenland.

Men selv mægtige USA har måttet indse, at træerne ikke vokser ind i himlen, og USA må nu til at sætte tæring efter næring.

Danmark er som bekendt ikke så hårdt plaget af offentlig gæld, fordi vi heldigvis fik betalt gælden ned i de gode år i 2000-nullerne. Derfor har vi kunnet holde skindet på næsen efter finanskrisen, mens andre lande som eksempelvis England har skåret dybt i velfærden.

I Danmark har vi derimod vedtaget en række reformer, som kan sikre, at vi kan bevare vores velfærdssamfund.

Velfærden er dog ikke kommet af ingenting og det vil kræve, at vi alle løfter i flok, hvis vi skal bevare den i en form, som vi ønsker og har vænnet os til.

Sagen er blot den, at vi bliver færre i fremtiden, der skal forsørge stadig flere.

Det skal derfor være slut med, at store grupper af mennesker kommer fra den tredje verden og undlader at deltage i opretholdelsen af velfærden, og sågar undlader at deltage aktivt i egen forsørgelse.

Det koster det danske samfund op mod 20 milliarder kr. årligt plus/minus, som vi tager fra kernevelfærden, at vi skal betale for den fejlslagne indvandring fra 1980erne og 1990erne, og den byrdefulde integration af mennesker fra den tredje verden.

Den byrde er blevet for stor!

Det kan ikke være rigtigt, at vi skal skære i velfærden for at betale ellers raske og rørige voksne mennesker for ikke at deltage i vores samfund.

Nogle af dem har vi sågar set rende rundt og agitere imod, at andre muslimer deltager i den demokratiske proces, i valget i torsdags.

De har forsøgt at sabotere demokratiet i at fungere i nogle kvarterer i København.
Vi betaler sågar til unge kriminelle, der via bandevirksomhed og destruktiv adfærd gør hele kvarterer usikre, mens de ødelægger sammenholdet og idyllen for deres medborgere.
Det så vi sidste år, da en Netto-butik på Nørrebro måtte lukke pga. vold og trusler imod personalet. Jeg har set med egne øjne, hvordan dele af Tingbjerg forslummer, når frygten for rødderne breder sig, og de gode borgere gemmer sig, mens rødderne på deres knallerter og i deres tunede biler indtager gader og stræder.
Vi vil ikke finde os i det!!
Vi er nødt til at løfte integrationen op på et højere niveau, hvor færre er på overførsler, og hvor flere indvandrere forsøger sig selv og deltager som aktive og positive medborgere, end tilfældet er i dag.
Derfor har Dansk Folkeparti også indgået aftale med Venstre og Konservative om at forbedre integrationen markant.
Vi har igennem det sidste årti forøget indvandrernes arbejdsmarkedsdeltagelse med mere end en tredjedel. MEN det er ikke nok. Vi skal have langt flere indvandrere i job. Langt flere kvinder ud af ghettoens og slørets isolation. Vi skal have langt flere indvandrere til at tage ansvar for eget liv og for samfundets ve og vel.
God integration begynder i hjemmet. Alle undersøgelser viser, at de udenlandske forældre, der primært taler hjemlandets sprog med deres børn, risikerer at børnene derfor aldrig får lært et godt dansk.
Det er således bydende nødvendigt at få sat en god kæde af integration i gang.
Det betyder, at forældrene, de voksne indvandrere alle skal have genoptaget deres sager. De skal presses til at tage ansvar:
Kan de ikke tale dansk, må de i gang med at lære dansk.
Har de aldrig lært at passe et job, så må de i jobtræning.
Er de slet ikke bosiddende i Danmark af gavn, men kun af navn, så skal der ses på deres offentlige ydelser.
Vi skal være bedre til at opspore og aktivere de indvandrere, som vi ved ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet, men som i alt for mange år har fået lov at gå og putte sig i ghettoerne.
Det skal være slut nu!
Dansk Folkeparti bliver ofte kritiseret for kun at ville stramme og være efter

indvandrerne.
Det passer naturligvis ikke. Vi har om nogen sikret, at integrationen blev sat på dagsordenen, så indvandrerne blev sat i arbejde, dengang da ingen andre turde rejse spørgsmålet.
Jeg har derfor igennem længere tid været på virksomhedsbesøg, været ude i marken og se på, hvad der virker i forhold til integrationen af indvandrere på arbejdsmarkedet, fordi vi skal have løftet integrationen et niveau yderligere op.
Jeg var for ganske nyligt ude og besøge en af Danmarks største virksomheder, ISS. Jeg besøgte deres sprogskole, som virkelig var velfungerende. Engagerede lærere, engagerede elever, ja her fik jeg en oplevelse af, hvor godt og nemt man kan integrere indvandrere i job, hvis viljen virkelig er til stede. Den slags skal vi støtte langt mere frem for ørkesløse kommunale projekter, hvor ingen tager ansvar eller tør stille krav.
Jeg vil godt love jer, at Dansk Folkeparti går ind i dette årti med et stort mål for integrationen og derved bevarelse af velfærdssamfundet.
Vi vil have at totredjedele af alle indvandrere fra den tredje verden er i job, når dette årti rinder ud.
Vi satser på at få minimum 50.000 flere indvandrere i job over det næste årti!
Det betyder, at der skal tænkes nyt, at det offentlige skal smide fløjlshandskerne og tage fat på integrationen på en helt ny, bestemt og konsekvent måde. Vi får ikke mennesker fra den tredje verden i job, hvis ikke vi kommunikerer meget, meget klart til og med dem. Det handler om at stille skarpe krav til tilpasning, dansk undervisning og fravalg af sharia og tilvalg af ikke bare det danske sprog, men også danske normer og arbejdsmoral.
Det vil vi kræve af regeringen!
Tiden er kommet til, at vi indgår i et forpligtende samarbejde med ISS, McDonald's, Dansk Supermarked og en lang række andre danske virksomheder, der allerede nu tager ansvar og som i fremtiden også skal tage endnu mere ansvar både mod betaling for at uddanne, sprogtræne og jobtræne indvandrere for samfundets skyld, men også for egen vindings skyld, for der er brug for flere hænder i fremtiden.
Vi skal have indhentet integrationsefterslæbet og vi skal gøre det, så det kan høres.
Vi skal turde stille flere krav. Vi skal forlange, at indvandrerne møder op og deltager og gør det aktivt og engageret, men gør de det ikke, så må vi

fjerne ydelserne, og gerne tilbyde dem hjælp til at blive repatrieret i hjemlandet, hvis de ikke gider det danske samfund.
Og lad mig lige slå fast en gang for alle. De penge, vi får ind på at få flere indvandrere i job og ikke mindst færre på overførsel, skal krone for krone bruges på at udbygge velfærden, sikre folkeskolen og ikke mindst kanalisere pengene over i ældresektoren, så de, der har sparet op til velfærden, også får gavn af den.
Vi forlanger nu, at indvandrerne for alvor begynder at bidrage til velfærdssamfundets bevarelse.
Lad os rette blikket mod Bruxelles og se, hvad der egentlig foregår i EU.
At det går godt, kan ingen påstå. Den fælles valuta, euroen - det der skulle være symbolet på EU's økonomiske styrke - ligger underdrejet i en dyb, dyb krise.
Lige meget hvad EU og Den Europæiske Centralbank gør at redde den, vil det simpelthen ikke lykkes. I Grækenland er euroen og krisen lige nu årsagen til, at grækerne skal betale mere end 100 procent i rente på et-årige lån.
Så lille er altså markedets tillid til, at Grækenland kan komme på fode ved egen hjælp.
Jeg føler inderligt med den græske befolkning, fordi jeg kender dem så godt fra mine ferier.
Jeg kan love jer, at det ikke er den græske befolknings skyld, at Grækenland nu er direkte truet af en bankerot. I første omgang ligger skylden hos de inkompetente græske politikere, som afleverede pyntede regnskaber for at komme med i euro-samarbejdet.
Men dernæst ligger skylden hos EU og Den Europæiske Centralbank, der stiller vildere og vildere fordringer til den græske regering.
I stedet for at gøre det eneste rigtige: At lade Grækenland træde ud af euro-samarbejdet og genindføre den græske drachme. Kun når grækerne får en valuta, der afspejler landets økonomiske formåen, kan det lade sig gøre at arbejde sig ud af krisen.
Euroen er i gang med at kvæle den græske befolkning. Euroen er i gang med at ødelægge Grækenland. Og hvornår kommer turen til de øvrige kriseramte euro-lande? Hvornår bliver Portugals, Irlands eller Spaniens tur til at gennemgå de samme lidelser som grækerne?
Reagerer EU-Kommissionen med forståelse og medfølelse på de græske problemer?

Er Kommissionen parat til at komme den græske befolkning til undsætning? Nej, tværtimod.

EU-Kommissionen udnytter listigt krisen til at stramme grebet om medlemslandene og fratage dem suverænitet.

For en uge siden foreslog den tyske EU-Kommissær Günther Oettinger at fratage Grækenland suverænitet og sende EU-embedsmænd af sted for at styre den græske økonomi og gældsafvikling. Men ikke nok med det. Han foreslog også, at lande med gæld kun skal have lov til at vise deres flag på halv stang foran EU-bygninger. Nej, det er ingen vittighed. Den Høje Kommissær mener, at det vil have en "afskrækkende" effekt.

Jeg kalder det et eksempel på en ufattelig magtarrogance!

Jeg kalder det en helt utilstedelig og infam ydmygelse af hele befolkninger, som i forvejen lider under svære økonomiske forhold!

Jeg kalder det grotesk og menneskefjendsk - og helt uhørt!

Men EU-Kommissionen har andre store planer med Europas befolkninger og medlemslandene. Belgieren Herman Van Rompuy, ja, han er EU's "præsident" udtalte tidligere på året, at nationalstaternes tid er forbi. Kommissionen gør alt, hvad den kan for at lade denne profeti blive selvopfyldende.

Nu vil Kommissionen også blande sig i medlemslandenes ret til at beskytte deres egne grænser.

Vi husker alle den hysteriske debat i sommer. Fordi Danmark besluttede at genindføre en grænsekontrol ved hjælp af toldere, fik vi hele det etablerede Europa på nakken. Især Kommissionen og det officielle Tyskland bankede løs på Danmark. EU-Kommissionen trak ganske vist forslaget tilbage, men det skyldtes udelukkende frygten for udfaldet af valget i Danmark. Forslaget blev genfremsat i går.

Det går ud blandt andet ud på, at Kommissionen får ret til at nedlægge veto mod selv den mindste form for tidsbegrænsede grænsekontrol. Sådanne beslutninger vil man virkelig ikke overlade til medlemslandene. Nej, medlemslandene må stå skoleret foran de Høje Kommissærer og nøje forklare, hvorfor de ønsker at indføre grænsekontrol i forbindelse med et topmøde eller en naturkatastrofe.

Hvem tror disse kommissærer i grunden, at de er? Hvad i alverden bilder de sig ind?

Ingen har valgt dem!

Ingen har ønsket dem!

Alligevel fører de sig frem som Europas herskere - Europas "oplyste" enevældige. Men det stopper skam ikke her. I sin evindelige jagt på penge til det hastigt voksende bureaukrati vil EU beskatte europæerne direkte. Vi skal alle betale EU-skatter. EU-Kommissionen lader som om, krisen slet ikke eksisterer - og det gør den jo heller ikke i glaspaladserne i Bruxelles og Strasbourg.

Måske skulle EU-kommissærerne tage en tur rundt i Europa og opleve befolkningernes virkelighed. Europæiske familier kan ikke "bare" udvide deres husholdningsbudget. De må sætte tæring efter næring. Kun EU lever adskilt fra virkeligheden.

Dansk Folkeparti siger nej til EU-skatter!

Vi siger nej til det milliarddyre flyttecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg!

Vi siger nej til flere afstemninger om de danske forbehold!

Vi siger nej til kommissærvælde "

Men vi siger JA til ægte folkestyre og nationernes Europa!

EU-tilhængerne forsøger i stigende grad at lade som om befolkningerne slet ikke eksisterer. Og jo mere befolkningerne protesterer, desto tungere sænker EU-åget sig over europæerne. EU-tilhængerne prøver at afmontere nationalstaterne.

Dansk Folkeparti er og bliver det eneste faste holdepunkt for EU-skepsis i Danmark. Venstrefløjen svigtede for mange år siden. De har nemlig for længst opdaget, at EU handler om socialisme og planøkonomi som i deres tidligere elskede Østeuropa.

Når Danmark overtager EU-formandskabet til januar, vil Dansk Folkeparti være at finde med klare krav til regeringen. Den skal arbejde for, at Danmark - landet, der indbetaler det største nettobidrag til EU - får en rabat på medlemskontingentet på to milliarder. Det manglede bare. Det har lande som Storbritannien og Tyskland fået i årevis.

Samtidig vil vi kræve, at den danske regering arbejder AKTIVT for en afskaffelse af det milliarddyre flyttecirkus og det meningsløse og markedsforstyrrende EU-landbrugsstøtte.

Danmark og danskerne er forbillede for mange i Europa. Som nogle af de få har vi haft mulighed for - og vilje til - at sige fra over for eurokraternes unionsutopi. Vi nyder stor anseelse i EU. Derfor er formandskabet en oplagt mulighed for at blive hørt. Og forstået af EU.

2011 bragte også terrorismen og den meningsløse død nærmere Danmark.

Fredag den 22. juli myrdede Anders Breivik i Norges hovedstad Oslo og på den lille ø Utøya 68 uskyldige medborgere.
Koldt, beregnende og kynisk planlagde han igennem en årrække, hvordan han mest effektivt kunne slå flest muligt af sine medborgere ihjel.
Mod rå kynisme og en menneskeforagt som Breiviks er vi alle forsvarsløse.
Vi kan kun fordømme det. Og når vi har gjort det, kan vi modarbejde menneskeforagten og fanatismen, hadet og ekstremismen, uanset hvilken skikkelse den antager, uanset hvilke klæder, den svøber sig i.
Forleden dag, i tirsdags, måtte avistegneren Kurt Westergaard tage hjem fra Norge, Truslen mod ham var for stor, mente det norske sikkerhedspoliti.
Hvad pokker er det for nogle samfund, vi er ved at skabe?
Hvad er det for liv, vi accepterer at leve?
Vi er nødt til, hver især, at sige NEJ. Vi må ikke bøje os for tyranni, undertrykkelse, had og vold!
Det nej skal vi praktisere i vore daglige handlinger - vi må ikke lade os kue - og igennem, hvem vi stemmer på ved valgene: Vatnisser og snakkehoveder eller politikere og partier, der tør tale rent ud og som tør handle?
Lad os her fra Årsmødet sende en varm og stor hilsen til det stolte, rolige, værdige norske folk.
Lad os kvittere for, at nordmændene, trods hårdt ramt, i den grad har bevaret værdighed. Et eksempel til efterfølgelse, synes jeg.
Da jeg sidste søndag var til en gribende mindehøjtidelighed i København i anledning af 10-året for det frygtelige terrorangreb på USA 11. september 2001 tænkte jeg over, hvad vi kunne lære.
For at de 3000 ofre og deres for livet mærkede efterladte ikke skal være forgæves, hvor meningsløst det så end var, er den lære, vi alle må drage - og leve efter - være, at vi skal stå sammen. Vi skal stå sammen og fastholde vore fælles værdier og aldrig, aldrig bøje os for vold, tyranni og ekstremisme!
Af netop den grund synes jeg også, vi her fra Årsmødet skal sende en hilsen til de modige danske soldater, der i Afghanistan er på vagt for vores frihed og imod ekstremismen.
I gør et fantastisk job, og vi er stolte af jer!
Det kommende tiår byder på udfordringer i, ja i bogstaveligste forstand

verdensklasse.
EU-landenes økonomi vakler faretruende. Danmark er faktisk i Top 5, men lande som Grækenland, Spanien og Italien har vaklende økonomier.
Tyskerne er spændt for, fordi de truede lande har lån pengene i netop Tyskland.
I USA har man mistet den høje triple-A kreditvurdering. Simpelt hen fordi regeringen Obama bruger for mange penge, og fordi Demokrater og Republikanerne ikke løser problemerne sammen.
Asien har vækstrater langt ud over, hvad der gør os almindeligt misundelige, de stormer simpelt hen fremad.
Og alt i mens drøfter vi herhjemme om 12 minutter, der er det rene valgbluff og luftkastel, og hvorfor pokker dog ikke raske og rørige medborgere bare pr automatik kan forlade arbejdsmarkedet, når de bliver 60 år, selv om de lever, til de er 90 og i øvrigt ikke fejler noget.
Alt i mens har vi studerende, der ikke alene får frit studievalg og studiet betalt, men også en klækkelig uddannelsesstøtte, SU. Jeg så nogle af dem på tv for nylig. De var kommet ind på deres foretrukne universitets-studie, og stort tillykke med det.
Men de sad der på en café og krævede store lejligheder at bo i. de skulle være billige, ligge centralt i studiebyen og selvfølgelig have eget bad.
Jeg tror, vi skal til at vågne lidt op. Verden omkring os er i krise, og dele af den forandrer sig hurtigere, end vi kan lide.
Det er som i havene ikke nødvendigvis den store, der spiser den lille.
Men det er altid den hurtige, der æder den langsomme!
Jeg er bange for, at regeringen Helle Thorning-Schmidt gør Danmark til den langsomme i det store spil om den fremtidige velstand og velfærd.
Det skal vi hindre. Derfor udsteder vi et løfte her i dag fra Herning: Dansk Folkeparti vil være samarbejdende og konstruktive som altid.
Men vi vil også være vagtsomme og nidkære, for Danmark skal ikke sælges til en omverden, der enten vil konkurrere os ihjel eller befolke os ihjel.
Dansk Folkeparti vil fortsat være garanten for danskernes tryghed i eget land!
Vi skal passe godt på Danmark.
Godt Årsmøde til alle.